

Vijftiende Dictee der Leuvense Studenten 2022

auteur: Pieter Verstraeten

Het paardenbloemmysterie

De stagiaire Karima holde de honderdtweeëntwintig trappen op naar het kantoor van professor Paardenbloem, een specialist in de Middelnederlandse taal- en letterkunde en volgens het biootje op de eigen F/facebookpagina ook een overtuigd pleitbezorger van lgbtq+-rechten. Sinds haar skiongeval in de Franse Pyreneeën en de blessure aan haar knieën haatte Karima traplopen. Toch haastte ze zich, want ze wilde geenszins te laat komen op haar eerste afspraak, die ze pas na heel wat heen-en-weerge-e-mail had kunnen vastleggen.

Nog nahijgend klopte ze op de eikenhouten deur aan het einde van een nauwelijks verlichte hal. Op de deur prijkte een affiche met reclame voor een afterworkparty voor millennials naast een fotootje van de New Yorkse skyline en heel wat bierviltjes met boodschappen als: “Voor alle praktische zaken, wendt u zich tot de receptioniste” of “Hoed u voor al te overhaaste conclusies”. Na drie verwoede pogingen, klapte de deur vanzelf open.

Het kleurrijke stilleven dat zich in al zijn barokke pracht ontplooidde, tartte alle verbeelding. Centraal stonden twee bureaus in Lodewijk XV-stijl met daarop een grote Marokkaanse tajine in terracotta, een leeslamp met een lampenkap van appelblauwzeegroen email, een twaalfdelige encyclopedie uit koeienleer, een kistje met Cubaanse cigarillo's en een kubistisch schilderijtje van een diva in een fleurig minibikinietje naast een labrador. Een curieuze smaak heeft die man, dacht Karima. Maar van de professor zelf was er geen spoor.

Gelukkig was Karima's speurdersinstinct goed ontwikkeld door het nachtelijke bingewatchen van detectiveseries. Het laatst geüpdatete document op Paardenbloems computer was een bijzonder gedetailleerd achttiende-eeuws stadsplan, waarop Karima meteen de Leuvense

Sint-Pieterskerk, het laatgotische stadhuis en het huidige Rector De Somerplein herkende. Enkele centimeters meer naar het zuidwesten stond een fuchsia kruisje. Als een hazewind snelde ze de trappen af en in de literaire tuin van het Erasmushuis vatte ze haar queeste naar de verdwenen professor aan.

Uit een bamboeachtig bosje, naast een plastic plaatje met een limerick over een sequoia, weerklonk een doorrookte stem: ‘Houd je mijn houweel even vast, liefje, dan kan ik de schat naar boven hijsen’. Uit het groen verscheen een ravissante en overvloedig gemaquilleerde vrouw van middelbare leeftijd met een kapsel als een geëlectrocuteerde pauwenstaart. ‘Deze antieke antiquiteit is dan wel niet middeleeuws’, lachte de dame, ‘maar zij is nochtans een schat van onschatbare waarde.’ Samen sjouwden ze de kist

opnieuw de myriaden trappen op. Tot Karima's grote verrassing, zwenkte de vrouw, balancerend op haar hoge stiletto's, het kantoor van professor Paardenbloem binnen.

'Bent u dan professor Paardenbloem?' vroeg Karima. De vrouw antwoordde bevestigend, stelde voor om te tutoyeren en wrikte met vaardige doe-het-zelfhanden de kist open. De professors groene irissen lichtten fluorescerend op toen ze de schat aanschouwde. Uit de curieuze kist kwam een exquise bordeaux tevoorschijn. Een groepje studenten op de gang lachte uitbundig en er werd enthousiast geapplaudisseerd. Het feestje voor Paardenbloems drieënvijftigste verjaardag kon beginnen. Karima hield het wijselijk bij een cappuccino, maar haar eerste stage-ervaring was in elk geval memorabel.